

Milá Lenko,

ještě si nesu sůl Tvého potu, jak jsem Tě dojatě políbil zpocenou po představení. Opravdu jste mě dojali k slzám, je to teď ale prima, později už bych se hlídal v citech, tak to bude asi trochu přecitlivělé, ale nechť, proč se pořád kontrolovat.

Běželo mi hlavou tisíc věcí, když jsem vás sledoval, Rubín, věci se Ctiborem, ale i malé drobné (bohužel) pracovní kontakty okolo Dílny 24 v letech 78 – 79.

A co jsme s tím životem každý udělali? A proč? A co byly jen výmluvy a neschopnost rizika, které tys tak vrchovatě podstoupila a podstupuješ. A bylas pro mě dnes Giulietta Masina ze Silnice a desítky jiných postav. A záviděl jsem vám oběma ten stan, auťák-dům a volnost, vím vím, co s tím však všechno souvisí.

Věz, že ta lehká melancholie pod jednotlivými "číslly", ta vazba líbezných nedorozumnění ze života, ale vše dojemně lidské, na starých dobrých základech lidských vztahů, bez dobových aktualisací.

Tak si vás umím představit před 200 lety s koníčkama.

Taky Terinu z Romance smí připomněla a i obě Tvoje sestry jsem tam viděl i Tvoji milou maminku a taky jsem cítil najednou vůni masny pod váma, když jsme se kolikrát po flámu probouzeli.

Jsem sentimentální, ale vidíš, přemíru mého patosu mi pochválil i Tvůj táta v Platónovi "Na Palmovce", o kterém jsme vedli dlouhý rozhovor, já s vodkou, on už tehdy ne.

Končím, bylo by toho bylo, ale dám zprávu Ctiborovi, se kterým se vídám ve škole v Brně, Arnoštovi, Oslzkovi atd..., že jsi skvělá (! i Tvůj muž) a že to táhneš odvážně dál.

Tvůj

Ivo